1T 16/2013

14To 367/2013-341

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 29. 1. 2014

1. 12. 2014

V Táboře
dne 11. 2. 2014

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jiřiny Roubíčkové a soudců Mgr. Mileny Vránkové a JUDr. Zdeňka Kučery, ve veřejném zasedání konaném dne **29. ledna 2014** projednal **odvolání**, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 23. 10. 2013, č. j. 1 T 86/2013 – 252, podal obžalovaný [redacted] v [redacted] trvale bytem [redacted] t. č. ve vazbě ve Vazební věznici MS ČR v Českých Budějovicích, a rozhodl o něm **t a k t o:**

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se k odvolání obžalovaného napadený rozsudek **z r u š u j e** v celém výroku o uloženém trestu a způsobu jeho výkonu.

Podle § 259 odst. 3 písm. a) tr. řádu nově rozhodnuto **t a k t o :**

Obžalovaný

[redacted] t. č. ve vazbě ve Vazební věznici MS ČR v Českých Budějovicích,

se při nedotčených výrocích o vině

o d s u z u j e

podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **3** (tří) **let** a **6** (šesti) **měsíců**.

podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem Okresního soudu v Táboře byl obžalovaný [redacted] pod bodem ad 1) uznán vinným přečinem nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, pod bodem ad 2) přečinem nebezpečné pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), b), c) tr. zákoníku, pod bodem ad 3) zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, a dále pod bodem ad 4) i zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Těchto trestných činů se měl obžalovaný dopustit skutky, které konkretizovány ve výrokové části napadeného rozsudku. Za ně byl odsouzen podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyři roky a šest měsíců, kdy pro výkon tohoto uloženého trestu byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

Rozsudek soudu prvního stupně právní moci nenabyl, neboť v zákonem stanovené lhůtě proti němu podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce odvoláním, které směřuje do všech jeho výroků.

Obžalovaný popírá, že by se dopustil jednání, které popsáno pod bodem ad 1) znělky napadeného rozsudku. Pokud jde o listopad roku 2011, v této době žil s poškozenou ve společném bytě jako druh a družka. Pravdou je, že mezi nimi docházelo k občasným hádkám, při kterých mohl použít i hrubých výrazů, nikdy však proti své družce [redacted] nepoužil nůž. O tom, že jeho jednání nedosáhlo takového stupně intenzity, jak uvádí napadený rozsudek, dokazuje i fakt, že po tomto konfliktu byl mezi ním a poškozenou obnoven intimní vztah. Obžalovaný i poškozená se nadále stýkali a obžalovaný přespával v jejím bytě, i když v něm nebydlel trvale. Navíc v následujícím roce 2012 si poškozená i obžalovaný společně pronajali zahradní chatu v zahradní kolonii v [redacted]

Pokud jde o skutek ad 2) znělky napadeného rozsudku, obžalovaný konstatuje, že někdy čekal před obchodním domem [redacted] kde poškozená pracuje, posílal jí SMS a diskutoval s ní na diskusním fóru Štěstí. Někdy jí tímto způsobem vyznával lásku, někdy ji urážel, ale jeho jednání nikdy nedosáhlo takové intenzity, aby mohlo být soudem hodnoceno jako přečin nebezpečného pronásledování.

Pokud jde o jednání pod bodem ad 3) znělky napadeného rozsudku, obžalovaný naprosto popírá, že by začátkem února 2013 přikládal ke krku poškozené nůž pod výhružkou, že ji podřízne, aby ji přiměl k tomu, aby se přestala stýkat s jiným mužem. K tomu obžalovaný uvádí, že v případě takovéhoto jednání by poškozená podala trestní oznámení již ten den, kdy takováto situace měla nastat a nejezdila by s ním dále na společně pronajatou chatu do zahradní kolonie.

Pokud jde o bod ad 4) napadeného rozsudku, obžalovaný popírá, že by se kdy dopustil jednání, které je v tomto bodě napadeného rozsudku popsáno a konstatuje, že v březnu 2013 společně s poškozenou zahradní kolonii navštěvovali, což jen dosvědčuje skutečnost, že vztah mezi ním a poškozenou nebyl nijak napnutý, jak později poškozená uváděla a v tento den mezi nimi k intimnímu styku vůbec nedošlo. Poškozená navíc podala trestní oznámení přibližně za 14 dní poté, co k výše popsané události mělo dojít.

Pokud jde o důkazní situaci, obžalovaný poukazuje na skutečnost, že při hodnocení důkazů Okresní soud v Táboře vyšel pouze z výpovědi poškozené, která je rozporná a nelogická. Poškozená uvádí, že ji již v listopadu 2011 obžalovaný ohrožoval kuchyňským nožem, přičemž se s ním intimně stýkala. V roce 2012 si s ním společně pronajala chatu, na kterou společně s ním jezdila o víkendech. Byla údajně v únoru 2013 obžalovaným vydírána, ale nadále s ním trávila víkendy v zahradní chatě. Údajně byla poškozená 15. 3. 2013 obžalovaným znásilněna, ale 1. 4. 2013 obžalovaného zvala na Velikonoce do svého bytu a teprve poté na něj podala trestní oznámení. Obžalovaný poukazuje na skutečnost, že soudem nebyly provedeny jím navrhované důkazy a to především nebyla vyžádána zdravotní dokumentace [redacted] od psychiatra [redacted] kde se poškozená řadu let léčí. Poškozená sama vypověděla, že se 13 let léčí na psychiatrii u [redacted] pobírá medikamenty a její psychické onemocnění nesouvisí s obžalovaným. Pouze uvedla tu skutečnost, že jednáním obžalovaného se její zdravotní stav zhoršil. Obžalovaný navrhl, aby ve vztahu k poškozené byl vypracován znalecký posudek z oboru psychiatrie s tím, aby bylo zjištěno, zda poškozená trpí duševní poruchou a jak případná duševní porucha může ovlivnit její vnímání a schopnost vybavit si prožité události. Okresní soud rovněž provedení tohoto důkazu zamítl a v odsuzujícím rozsudku vyšel z výpovědi poškozené, aniž by zkoumal její zdravotní stav.

Okresní soud v Táboře dále vycházel z výpovědi synů poškozené [redacted] – [redacted] Pokud jde o výpověď [redacted] tento k bodu 1) odsuzujícího rozsudku vypověděl pouze tu skutečnost, že viděl obžalovaného sedět u jeho matky a pokládat kuchyňský nůž na stůl. [redacted] dále vypověděl u hlavního líčení dne 9. 10. 2013 na dotaz obhájce obžalovaného, zda mu matka řekla, že ji obžalovaný znásilnil tak, že matka mu sdělila, „že se ji pokusil znásilnit". Tato výpověď z hlavního líčení konaného dne 9. 10. 2013 nebyla v rozsudku vůbec zohledněna. Pokud jde o svědeckou výpověď [redacted] tento svědek nebyl nikdy přítomen jednání obžalovaného, které je popsáno v napadeném rozsudku a při hlavním líčení dne 9. 10. 2013 vypověděl, že neví, zda u matky v bytě [redacted] přespával i začátkem roku 2013.

Okresní soud vycházel z výpovědi souseda – svědka [redacted] který ohledně bodu 1) výroku o vině pouze potvrdil výpověď poškozené. Jednání obžalovaného přítomen nebyl

a jeho svědectví bylo pouze zprostředkované. Okresní soud vycházel z výpovědi svědka [redacted] spoluvězně Vazební věznice České Budějovice. K tomuto svědectví obžalovaný pouze uvádí, že mu spoluvězeň [redacted] odcizil ve vazební cele některé jeho doklady související s jeho trestním stíháním a na základě těchto listin učinil proti obžalovanému [redacted] svou výpověď. Stejným způsobem se svědek [redacted] zachoval i vůči druhému spoluvězni [redacted] Obžalovaný [redacted] za toto jednání podal proti [redacted] trestní oznámení. Obžalovaný navíc navrhoval, aby byl svědek [redacted] vyslechnut. Jeho návrh na výslech tohoto svědka byl okresním soudem zamítnut, stejně tak jako jeho návrhy na provedení důkazů výslechem svědkyň [redacted] a [redacted] což jsou spoluzaměstnankyně poškozené. Okresním soudem byl zamítnut rovněž návrh na provedení svědecké výpovědi sousedky v zahradní kolonii v Táboře – [redacted]

Obžalovaný rovněž nesouhlasí se závěry znaleckého posudku soudního znalce [redacted] především z toho důvodu, že provedl jeho vyšetření během jedné hodiny. Obžalovaný poukazuje také na skutečnost, že během přípravného řízení bylo porušeno jeho právo na obhajobu a to tak, že ačkoli si zvolil obhájce na plnou moc a následně byl obhájce ustanoven, ani jeden z těchto obhájců jej v průběhu přípravného řízení nenavštívil ve Vazební věznici v Českých Budějovicích, takže neměl možnost navrhovat důkazy ke své obhajobě již v přípravném řízení. Seznámení s výsledky vyšetřování proběhlo bez jeho obhájce. První návštěva obhájce ve Vazební věznici v Českých Budějovicích se uskutečnila až 30. 8. 2013 návštěvou obhájce [redacted] který byl již v pořadí druhým ustanoveným obhájcem.

Souhrnem obžalovaný konstatuje, že okresní soud při hodnocení důkazní situace vycházel pouze ze svědecké výpovědi poškozené [redacted] o které věděl pouze to, že se třináct let léčí na psychiatrii a hloubku jejího duševního onemocnění se ani nepokusil zjistit. Ostatní svědecké výpovědi jsou pouze zprostředkované. Z výše uvedených důvodů proto obžalovaný navrhl, aby odvolací soud k jeho opravnému prostředku napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a věc vrátil k novému projednání Okresnímu soudu v Táboře.

Ve veřejném zasedání konaném dne 29. 1. 2014 obhájce obžalovaného v plném rozsahu odkázal na odvolání, které zpracováno ve formě písemné a na v něm rozvedené odvolací důvody. Konstatoval, že veškeré důkazy, které nebyly k návrhu obžalovaného provedeny před soudem prvního stupně, by neměly být prováděny v rámci odvolacího řízení, nýbrž před soudem prvního stupně pro případ, že by věc byla odvolacím soudem zrušena a vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře k odvolání obžalovaného uvedla, že obžalovaným je užívána shodná argumentace, které bylo použito již v rámci hlavního líčení před soudem prvního stupně. Státní zástupkyně má za to, že nalézací soud se touto argumentací podrobně zabýval a vypořádal se s ní v napadeném rozsudku. Důkazy, které byly ve věci opatřeny, označila státní zástupkyně za naprosto dostatečné pro závěry, které byly ve věci učiněny soudem prvního stupně. Za přiléhavou pak považuje i právní kvalifikaci jednání obžalovaného, která byla užita ve všech čtyřech bodech obžaloby. Trest, který byl obžalovanému ukládán pak odpovídá závažnosti

spáchaných trestných činů s tím, že je nutno vzít v úvahu, že je ukládán úhrnný trest za čtyři trestné činy, z nichž u zločinu vydírání se trestní sazba pohybuje v rozmezí 2 – 8 roků a u zločinu znásilnění podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku v rozsahu 2 – 10 roků. Státní zástupkyně, když nepožádala odvolací soud o provedení nových důkazů, navrhla, aby odvolání obžalovaného bylo podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Dokazování ve veřejném zasedání doplněno o čtení aktuálního opisu rejstříku trestů obžalovaného, z něhož se podávají jeho dřívější soudní postihy, kdy k některým odsouzením není již možno přihlížet, neboť ve věci vedené u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 31T 98/2002 bylo vysloveno osvědčení se obžalovaného ve zkušební době podmíněného odsouzení. Ve věci vedené u Okresního soudu v Táboře pod sp. zn. 3T 179/2011 dopadla na odsouzení obžalovaného k podmíněnému trestu amnestie prezidenta republiky z 1. 1. 2013. Ponecháno však odsouzení k trestu zákazu činnosti.

K provedeným důkazům se obžalovaný nikterak nevyjádřil. Navíc uvedl, že nehodlá přiznat něco, co neudělal, vše popírá. Opětovně napadl závěry znaleckého posudku [redacted] neboť dle obžalovaného jej znalec vyšetřoval nedostatečnou dobu a to pouhou hodinu, proto nemůže posoudit, když obžalovaného nikdy neviděl opilého, jestli se chová agresivně. Obžalovaný opětovně požádal o vypracování znaleckého posudku na osobu poškozené [redacted] která se 13 let léčí s maniodepresivní a schizofrenní poruchou osobnosti. Celá věc je ze strany poškozené dle obžalovaného zmanipulována. Obžalovaný si taktéž myslí, že soudce okresního soudu, který ve věci rozhodoval, byl proti jeho osobě zaujatý. Uložený trest označil obžalovaný vzhledem k tomu, že se ničeho nedopustil, za nepřiměřený a vysoký. Obžalovaný tedy v souladu se svým obhájcem požádal, aby celá trestní věc byla vrácena okresnímu soudu a byly provedeny jím navrhované důkazy.

Obhájce obžalovaného v samotném závěru veřejného zasedání navrhl odvolacímu soudu, aby byl napadený rozsudek zrušen v celém rozsahu a věc byla vrácena k novému projednání Okresnímu soudu v Táboře. Státní zástupkyně následně navrhla, aby odvolání obžalovaného bylo podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Krajský soud podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal k odvolání obžalovaného [redacted]a [redacted] vzhledem k rozsahu podaného odvolání, rozsudek soudu prvního stupně jako celek, přezkumu podrobil taktéž i kvalitu řízení, které jeho vydání předcházelo. Učinil pak závěr, že opravnému prostředku obžalovaného je nutno přisvědčit, a to z důvodů níže rozebraných.

Zjištěno nejprve bylo, že nalézací soud postupoval v řízení v plném souladu se všemi procesními předpisy, nebylo zjištěno nic, co by svědčilo o porušení práva obžalovaného na obhajobu. Dokazování bylo provedeno zákonným způsobem v rámci hlavního líčení, které bylo ovládáno zásadou ústnosti a bezprostřednosti tak, jak je má na mysli ust. § 2 odst. 11, 12 tr. řádu. Důkazní materie, která byla realizována v rámci hlavního líčení, byla dostatečná pro učinění skutkových závěrů, o nichž není důvodných pochybností ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu. Procesní soud zhodnotil provedené důkazy ve smyslu zásady volného hodnocení důkazů (§ 2 odst. 6 tr. řádu), když tyto hodnotil nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech a vazbách, a to podle svého vnitřního přesvědčení. Závěr nalézacího soudu o skutkovém stavu se tedy opírá o všestranné a logické zhodnocení důkazů provedených před soudem a jejich

vzájemných souvislostí. Soud prvního stupně pregnantním a nanejvýš logickým způsobem vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané a především o které důkazy svá skutková zjištění opřel, a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení, přičemž s jeho skutkovými závěry se soud odvolací plně ztotožňuje. Jednání obžalovaného nalézací soud správně právně kvalifikoval jako přečin nebezpečné vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku (ad 1) napadeného rozsudku), přečin nebezpečné pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), b), c) tr. zákoníku (ad 2) napadeného rozsudku), zločin vydírání podle § 172 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku (ad 3) napadeného rozsudku) a zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku (ad 4) napadeného rozsudku). V rozsahu předpokládaném v ust. § 125 tr. řádu bylo pak rozhodnutí soudu prvního stupně též ve vztahu k výrokům o vině v dostatečném rozsahu a kvalitě odůvodněno. Lze tedy říci, že v předmětné trestní věci měl procesní soud k dispozici ucelenou důkazní materii, která mu dovolila ve věci meritorně rozhodnout. V samotném odůvodnění napadeného rozsudku pak výslovně procesní soud reaguje i na obhajobu zvolenou obžalovaným, na jeho žádost o provedení dalších důkazů. V potřebném rozsahu pak vysvětluje, proč obhajoba obžalovaného byla opodstatněně odmítnuta a proč další, obžalovaným navržené důkazy, nebyly soudem provedeny. S touto argumentací se taktéž odvolací soud naprosto ztotožňuje, když ani on sám neshledal potřebu v rámci odvolacího řízení, dokazování ve vztahu ke skutkovým závěrům jakkoli doplňovat. Znamená to tedy, že odvolací soud je skutkovými závěry soudu prvního stupně ve smyslu § 263 odst. 7 tr. řádu vázán.

Z toho, co se podává shora, s odkazem na velmi přesvědčivé odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k výrokům o vině obžalovaného [redacted] je tedy zřejmé, že argumentace opravného prostředku obžalovaného k výrokům o vině se vztahujícím, byla odvolacím soudem vyhodnocena jako neopodstatněná. Totiž příznačným rysem odvolací argumentace obžalovaného je to, že se opírá striktně o vlastní náhled na hodnocení jednotlivých důkazů a jeví tendenci abstrahovat od všech důkazů, které svědčí v jeho neprospěch, či alespoň jejich význam bagatelizovat, jak ostatně ve svém rozhodnutí naznačil již soud procesní. Tímto způsobem pak ovšem dospívá k odlišným skutkovým východiskům, než z jakých vycházel soud prvního stupně, a z nich pak dovozuje i možné odchylné právní závěry, tedy konkrétně svou nevinu. Právě s ohledem na logické a pregnantní závěry soudu prvního stupně, které zcela v dostačující podobě rozvedeny v odůvodňující části napadeného rozsudku, nepokládá proto odvolací soud za nutné jednotlivé důkazní prostředky podrobovat jejich opětovnému hodnocení, vzájemným vztahům a vazbám, když se tak již jednou ze strany soudu procesního stalo v odpovídající kvalitě. Odvolací soud si proto dovoluje tvrdit, že rozsudečné výroky soudu prvního stupně plně odpovídají zjištěné důkazní situaci.

Pakliže v plném rozsahu odvolací soud akceptoval výroky o vině obžalovaného [redacted] z rozsudku soudu prvního stupně, zaměřil svou přezkumnou povinnost i na výrok o trestu, který mu byl uložen. Z rozsudku soudu prvního stupně je zřejmé, že soud přistoupil k uložení důrazného, nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání čtyř let a šesti měsíců, který byl koncipován jako trest úhrnný a ukládán podle rozhodné trestní sazby dané § 185 odst. 2 tr. zákoníku, pro jehož výkon byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku.

Při volbě druhu a konkrétní výměry trestu postupoval procesní soud podle zásad pro ukládání trestu, které vymezeny v ust. § 39 tr. zákoníku s tím, že posuzoval i polehčující a přitěžující okolnosti, které shledal na straně obžalovaného ve smyslu § 41 a 42 tr. zákoníku, byť tato zákonná ustanovení výslovně v odůvodňující části napadeného rozsudku nezmiňuje. Správně dovodil, že společenská škodlivost jednání obžalovaného je značně vysoká, neboť po delší dobu psychicky týral osobu, jež s ním žila po určitou dobu v družském poměru. Stejným způsobem si pak počínal i následně, co tento družský poměr mezi ním a poškozenou [redacted] skončil. Nakonec pak vůči poškozené užil násilí a dopustil se zvlášť závažného jednání, jež je ohroženo trestní sazbou od 2 do 10 let, konkrétně zločinu znásilnění. Obžalovanému, vzhledem k jeho postoji v rámci celého trestního řízení, nelze přiznat jednu z nejvýznamnějších polehčujících okolností, a to jeho doznání za situace, kdy protiprávní jednání popřel, svého jednání nelitoval a nikterak pak aktivně ani nenapomáhal orgánům činným v trestním řízení, které jeho trestnou činnost vyšetřovaly. Evidentně se tedy zbavil nejdůležitějších polehčujících okolností při rozhodování o trestu. Obžalovanému dále přitěžovalo, že se dopustil většího počtu úmyslných trestných činů, z nichž dva jsou označeny za zločiny. Za této situace nelze nikterak vyčítat procesnímu soudu, že u obžalovaného přistoupil k trestu represivního charakteru, k trestu nepodmíněnému. Totiž jiný druh trestu u obžalovaného nepřipadá v úvahu. Nicméně po provedení nových důkazů v rámci odvolacího řízení dospěl soud II. stupně ke stanovisku, že trest úhrnný ve výměře čtyři roky a šest měsíců je trestem nepřiměřeně přísným. Byť byl obžalovaný v minulosti vícekrát soudně postihnut, k některým jeho dřívějším odsouzením není již možno přihlížet. Faktem zůstává, že obžalovaný má evidován poslední výstup z výkonu trestu odnětí svobody dne 4. 9. 2009 (přeměna trestu obecně prospěšných prací na trest nepodmíněný). Na poslední odsouzení obžalovaného ve věci Okresního soudu v Táboře pod sp. zn. 3T 179/2011 dopadla amnestie prezidenta republiky z 1. 1. 2013 ve vztahu k uloženému podmíněnému trestu odnětí svobody. Obžalovanému však zůstal v platnosti uložený trest zákazu činnosti. V předcházející věci obžalovaného vedené u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 31T 98/2002 došlo k osvědčení obžalovaného ve zkušební době podmíněného odsouzení. Další odsouzení obžalovaného jsou staršího data, tyto nelze brát v potaz.

S ohledem na shora řečené, odvolací soud uzavřel, že na obžalovaného není nutno působit tak důrazným nepodmíněným trestem odnětí svobody, jak vyslovil soud prvního stupně a shledal tedy zákonné podmínky pro jeho zmírnění, a to s ohledem na všechny okolnosti jednotlivých případů a způsoby jejich provedení.

Vzhledem ke shora uvedeným a podrobněji rozvedeným skutečnostem, byl tedy k odvolání obžalovaného podle § 258 odst. 1 písm. e) odst. 2 tr. řádu odvolacím soudem zrušen napadený rozsudek v celém výroku o uloženém trestu a způsobu jeho výkonu a o trestu bylo nově po provedení důkazů v odvolacím řízení rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr. ř., § 265e odst. 1 tr. ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr. ř.).

V Táboře dne 29. ledna 2014

JUDr. Jiřina Roubíčková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Havlíková

Ověřovací doložka konverze do dokumentu obsaženého v datové zprávě

Ověřuji pod pořadovým číslem **56867701-25886-140211102814**, že tento dokument, který vznikl převedením vstupu v listinné podobě do podoby elektronické, skládající se z **8** listů, se doslovně shoduje s obsahem vstupu.

Zajišťovací prvek: **bez zajišťovacího prvku**

Ověřující osoba: **Věra Cásková**
Vystavil: **Okresní soud v Táboře**

v Táboře dne **11.02.2014**

